

Norsk Folkemинnesamling
www.folkeminne.uio.no

Asbjørnsen 11

NFS ASBJØRNSEN 11

Del 11.

- 1-2. 26. bl. (17x21). "Lad = Lars".
- 3-4. 2 kopier (12x7 og 12x18).
- 5-6. 26. bl. (21x14). "Askepotten og hans Tjenere".
- 7-18. 5 26. bl. (16x20)
- 19-27. Hefte 16 s. + omslag (17x20)
- 28-31. 26. bl. (17x22) + 26. bl. (22x27).
- 32-71. 15 26. bl. (18x22) + 4 26. bl. (17x21) + omslag (18x22)

Lad = Lars.

Math. No. 1000
to Dept. Sam.

Quænar ungar un gammal þjóv-
rúg, sem vindi un stíri, og þun þun
let nar þau gærdun. þun þun þun
itk. unnt at þun af un þun, þun
þun þun þun þun þun þun þun

un to þun þun af un Lad þun þun af
þun itk un þun þun þun þun þun þun þun

þun þun þun þun þun þun þun þun
og þun þun þun þun þun þun þun þun

þun, og þun þun þun þun þun þun þun þun
þun þun þun þun þun þun þun þun

þun þun þun þun þun þun þun þun
þun þun þun þun þun þun þun þun

þun þun þun þun þun þun þun þun
þun þun þun þun þun þun þun þun

þun þun þun þun þun þun þun þun
þun þun þun þun þun þun þun þun

þun þun þun þun þun þun þun þun
þun þun þun þun þun þun þun þun
þun þun þun þun þun þun þun þun
þun þun þun þun þun þun þun þun
þun þun þun þun þun þun þun þun

S. 2 is blank

Gesamt - Sagen (Fol. 2)

Thors

Der var ^{engang} en gammel Mand, som boede to Kalve, den
 ene hedte "Krokk", den anden "Kroist". Det var hendes eneste
 Eide. En Dag blev de borte for hendes og blev ledte efter,
 den haib og ledt. Allerbredst som hun var gik ind i Marken
 og reabte for sine Næve Dyr, maatte hun en Mand med
 Laugt, great Skyg. Man advarede hende ikke at lade efter
 at Solen var gaaet ned. Men hun lyttede ikke til haires
 advarsel og vesblev at lade. Til Slut blev hun da for-
 vandlet til en Fugl, der siden den Tid flyver om i Skovene
 idet den raaber: "Krokk!" "Kroist!" — Og fra skal haires
 flyve til Damnedag og raabe paa de forovenske Kalve,
 (Vendehalten "Jagst" torquille, med stamme fra en Pige,
 jagst, som Jungs af haires vendelse for vandledet til en Fugl)

Em

1) Fyne

2) Puydswyn, "Krok", "Kroist", "Kone", "Lom
ledes.

3) Arakne (M3), Novetjorring (Tjüst)

4) Traldrey - Gjeitboet (Fautin flacht Gjeit
under Troet)

5) Mokkregent

6) Gjog (Giehooyente) ovr. Meuzel Symbolik.
I, 527

7) Kooftel Ketten maels

8) "Kroist" et "Mascoré"

8^u E^u tuat da ue mar, noe fuste sams

9 der Tot des Maden (Reinheit 267)

Russische W.

5

Askepoten og hans Tjenere.

Der var engang ein man, so hadde
vovet ut i ein skog og kløvet ved da
han jek him om kvelden, glöivade han
höjen sin og bad der for sin halv vokne
datter at gaa ut i skogen et den. ho jek
men daa ho kom ut i skoge var det mørkt,
og saa naam bergtrofe og tok henge. ikke
i kveld men et anskveld naar "gaar proe
stabile eter braud," saagde henn, og
dermed lod bergtroldet hende kvelden
et kom bergtroldet tokene. daa henn ikke
kom i jek, jek foretse og lette etter hende,
men fant hende ikke so raiste den elste,
baor hendes og lite et hende me fant
hende ikke saa raiste den nest elste
men han kulde fan hene og so raiste den
yngste elder Askepoten saa dei kala
honom for di han laag og grov og roddet
i asken bestandigt. da han kom ud i
skogen traf han ein bamse vil die vera

i min tjeneste, du "spurde Askepoten.
 ja svarad bjönnen, og saa satte Askepoten
 sig op paa ryggen av bjönnen, og dei saad
 legger om ein sund traf dei ein skrub. vil
 du vera i min tjeneste du spurde Askepoten
 ja svarad skruben set dig opaa bag," sagde
 Askepoten skruben saa gjorde en stund
 ik traf dar en var vil du vera i tjeneste
 du spurde Askepoten. ja det vilde da raven
 set dig op bagpaa "Askepotten, og raven saa
 gjorde. saa traf de en hare vil du vera i
 tjeneste du spurde Askepoten ja det vilde
 da haren og saa fik han paa ryggen
 av bjönnen lige som de andre nu bar det arked
 i fuld fart like tes de kom til berg troldes
 him her staaig di te og jekin. goddag
 sa dem. klöimez bag sa berg troldet,
 som laag up i saaikornen sa heta
 sig hane for et byks og vilde kry haa nom
 bak nen berg troldet spente naa ned at so

han braut av bege fram binna sinne
 fra der dag har haren so korte fram bin.
 saa klenra röven up men han og blev spunt
 ned at. so ik skraben up, og da sa berg trold
 det: aklöi meir du jeg skal höi merre sig
 brummed bamsen. og spraang op og siv
 berg troldet i mange sykke. saa tog
 Aske patten södra him og alt det rölv
 og gul dai fan; bamsen og skraben slop
 han ind i berg risen fjös og raven til
 hönse huset og haren til havraaksen
 so var dim t sags alb. av John L. Tho

Min niels du gode sabbat ud af jor, min Moder
 had et par ucaste ikke gjens det. Det skal mest for
 for alle ting i den Evange va den gode, skal.

Man Njorin vugga og gir floge det, og sin for den
 ikke droge. En fette fan for at den og det er sand
 fan funder det er i ad det sin den i det funder
 min nye dyse det er sande - for, va da det min funder
 morer for min. Njorin vera i funder sin ad
 den niels begge deler. Njorin om det funder
 da det vaas og funder at sin ikke, for det at gjor
 nyet. Min funder sin mor funder og den funder
 for niels Njorin ud i Moder. Njorin den da ind
 i det funder, funder funder det er funder.
 Det funder i den vaas Njorin, da sin det er funder
 vaas i det vaas det er, det er det sin af, det er
 og funder vaas for den den funder funder. Njorin det
 funder og funder vaas alle sin funder funder for den
 da vaas. Det er det er det funder, for det funder
 det funder det er den funder det er det funder.

et de o. g. by four deffens for you at agman gion
 de naar ey mit et gionar dit ligg der. de fan in
 fuyt fan noours ad foor fang ghe lae. Jyde fan ad
 dit lae boek & Probek der foon van de gion.
 Maeste dey over de fan giong ut, de lichte Probek
 min facht inle. de fofide Probek in d' uer de gion
 der. de fan giong ft. Opgymaal, fan ft Oer
 gion foyde. Kan de uer foor fuyen en in fuyt-
 gion de uer ey, nel tou uer de foyde. de fan
 foyde de oufder: der mit giont & der fyon de
 allen. ja de na dea Otera en mita dea. I et
 skatten der fyon in de, na de de ligg foon der
 en kider, i den kider van brand, i den brand
 foon en leed, i den leed ut de i de de der
 ut mit giont. de richte de foyt mit Oeriben
 fan foyt deen. de kom de til foyden. Oer
 kiderigelen fang laagt og oer kiderhaermit. de
 rotte fan oer deuren, fan deuren mit Oeriben
 foy de de in-fande branden & adras gion de den

No 3. *De gamle li i det gamle Træn*
og de gamle Træn i det gamle Træn
og de gamle Træn i det gamle Træn

Der var en Gang en Slægt, hvis Besiddelse gik
 ned til Adam, og som havde sit Hoved i Hæder.
 Og det var gælder hændelse, som og saa sig om Adam,
 som stod. Høst tid efter. Høsten gik da til sin Ende.
 Og som da vil som sig, saa tager vi det gælder Høst
 til os og som sig som, som var det som vi kan
 saa glæde af som. Høsten gælder for. Vi ved
 da de Høst og til som som Høsten som og som som
 som. Høsten og som Høsten som. De som
 sig og som sig i alle Høst Høsten og Høsten som,
 som som som som om sig i alle sig som
 som. Som var den sig og sig som da
 vil sig. Da da vi var som sig som,
 da sig sig ut som sig og sig sig sig
 som. Vi da sig som sig som, og som
 som sig sig som sig sig og
 sig som, som som sig som sig som
 sig sig i sig sig og som sig om sig.

Men fandt nu en Jænger for Kongens Tæn, hvilken
var fornyet og bedst var, byskand og Sals, saa
saa saa nu med et stort Tids og med vige Jænger.
Men saa fandt Kongen nu faldt Mær og en Skjæde,
den Jæde for til hændelse og Jængen - den den den
vige med for den nu nu bare en Skjæde hændelse
faldt. - Men Jæde faldt, faldt jeg nu bare en Jæde.
saa faldt jeg gaa faldt en anden Skjæde, og den den
faldt Mær. "den den faldt faldt, træner vige
faldt". nu det nu, med den, med for mig et det efter en det
det nu ingen faldt mig.

Den gik nu hændelse og Jængen ind i den med Skjæde.
den den faldt faldt den det faldt den faldt det faldt
den Skjæde. Men den den den og den den den den
Mær og det ind i faldt den. den den den den, den
den den og det den den faldt faldt. Men Mær den faldt
den faldt den faldt faldt faldt den den den den den den
den den den den. den den faldt den faldt den den den,
den Mær den den den den den den den den den den den den

125
Den anden Gang fra sig og forvredt til den forvælg,
men Madsen sagde. Ja! det var sandt det var da ledig efter,
Karlens fader da ingen uolone, end mig til Svær.
Ja da da, sagde Gutten, da for at til at gælle med
sin bror. Tiljust sig er nu blot en ganske D, for nu
skænk sig ude at sig skal gæde den yndig bror er,
da er nu blot at gælle med, var dog, at den skænk
dog dog! - han sagde sig atter til at form og Madsen
skab atter ind i færd for. Han vist den ud igennem
den rood og sagde. Vist da den sin saa glæde sig
sig igæ. Da mig sagde Madsen det er ude bedst at
da har mig, sig er bror, end sig er at for til. da
skal ude blive forvælt end mig. Da vist for den
af for Madsen blot til en Tomten saa spændig sin
og skælig at da alting skal just for den Madsen. Mit
da form mig sin forvælt sin. Ja sket bror sig ude -
forvælt Gutten, der er den god end ude glæde -
for sagde sin mig blot da form halvt til Tomten
for. der er forvælt al den Tomten end sig

fortælle først Kongen første sagt. Der siges først, det skal
 vi med kongen ud af. (Men for en stor del, det for
 Kongens Brev sporet bekræfter.) Det siges så at se og
 gaa med til den gamle ¹¹¹⁷ og sig en Brev
 ud af den, men Brevet er den første del. Her
 der for sig "Det er at Kongens første!" for det
 første i sinde end. - Den sigt - for gjort.

Men Kongen sigde: enten skal du min bytte Brud, eller
 også skal du ^{mit} fætte og ijsen at Kongens Brev.
 han gik da ijsen til Bruden og ^{fortælle først Kongens}
 første sagt og sigte, hvad han sigte gjorde. Men han
 sigde: det skal du ikke sige sig ud af. En Brev
 som du for sigte og for den samme Brev og sig
 "vise og ijsen at Kongens Brev" - for her den
 der sigte. Den sigt - for gjort. Men Kongen sigde
 sin - enten skal du bytte Brud eller også skal du
 fætte mig for den gløvede Brev, som sigte
 sigte Brev. han gik da efter det sin Brev og sigte
 første sigte. han sigde - ja det bliver en næste sig
 sig, men sin Brev sigte til at komme ud af det.

13
Ja fette de Jurea byggen af den og Lulod ad J. Bærflois de offer
ijon. De de nu fænde floint i mange Ager, fæde Bærflois
Lure da uget. Hvi fænde Jan. Bærflois fæde offer - Jan
de uget nu; fæde Jan. Hvi je fæde i det fæde Jan.
De fæde Jan ^{nu} offer ijon. Lure da uget nu. Ja nu fæde je
det hvi lægt boote. Ja det er det nu fæde fæde Jan.
De de, nu fæde de, ja nu de fæde offer og Bærflois, fæde
Gloria fæde de i fæde offer og nu Bærflois, og mange fæde fæde
fæde offer et lægt boote. Hvi fæde offer nu de fæde
fæde offer og Bærflois. Jan fæde de fæde offer, ja Jan Bærflois
fæde offer og fæde offer, ja fæde offer Jan Bærflois offer de alle
fæde offer Jan Bærflois, ja fæde offer de alle offer og fæde
offer. De nu fæde offer. Gloria fæde Jan fæde offer: De fæde offer,
de fæde offer offer et de fæde offer fæde offer.
De Bærflois de fæde offer og fæde offer offer og fæde offer offer
offer.

s 18 er blank

1. Manuscript
 1. Manuscript by Dr. J. J. ...
 2. Manuscript by Dr. J. J. ...
 3. Manuscript by Dr. J. J. ...
 4. Manuscript by Dr. J. J. ...

Smætt og Þögnun 83

Plutonium

Aðriku Þörnu Eventyr

Samleik

af

P. Ö. Asbjörnsen.

1853

~~Handwritten text, possibly a title or subtitle, crossed out with a large flourish.~~

af Sönnu
2 Smætt og Þögnun
3 Smætt og Þögnun

~~Handwritten text, possibly a preface or introduction, crossed out with a large flourish.~~

Þetta er nafn af þess bestu orðun.
Orðun. Þessu eru mikið tilgjafi

~~Handwritten text at the bottom of the page, including a signature 'P. Ö. Asbjörnsen'.~~

gennem den
den 12de marts
1792. 1793.
1794. 1795.
1796. 1797.
1798.

Soliste Polise Ligning. Den 1ste April 1792. Den 1ste April 1793. Den 1ste April 1794. Den 1ste April 1795. Den 1ste April 1796. Den 1ste April 1797. Den 1ste April 1798.

179d

Den 1ste April 1792. Den 1ste April 1793. Den 1ste April 1794. Den 1ste April 1795. Den 1ste April 1796. Den 1ste April 1797. Den 1ste April 1798.

11

Gud ven at sende salig og velkommen som
 begynder mig her i Danmark, med Guds og
 min Fæderes, som Guds og min Fæderes
 jeg ikke min Fæderes Fæderes Fæderes
 herdi find ikke fæderes andet Nakk
 som af Gud kaldes og fæderes Fæderes
 Troflek. I sin berømt navn som fæderes
 og Danmark som fæderes som fæderes
 indet andet at fæderes og fæderes
 andel, og fæderes som fæderes som fæderes
 Berømt og fæderes, og fæderes som fæderes
 indet andet som fæderes and et
 sagt fæderes. Dagens navn og fæderes
 et fæderes sin Lykke i Danmark som
 god fæderes fæderes. Fæderes og fæderes
 fæderes og fæderes som fæderes som fæderes
 fæderes fæderes fæderes fæderes fæderes
 og fæderes i fæderes og fæderes
 og fæderes som fæderes og fæderes
 fæderes og fæderes og fæderes
 fæderes og fæderes og fæderes
 fæderes og fæderes og fæderes

5265

nec variis sacris, nec tot diu crimina rerum.
 Et, quod amicitiam, habet et fidei nostrae Proposita
 faciem bona caussa triump hat.
 que non prattantior alia
 quod videtur mutato nomine de The fabula narratur
 iaciosa peranti
 debuerant, que fidei loco
 profectus que viri intentant amicitia mortem

Etiam in Londoniensi...
 quod non...
 quod non...
 quod non...

I sam Skulle ud at se Professor
 i København.

at tilføje noget fra København.

København.

København
 den 11de April 1840

København, den 11de April 1840
 Kjøbenhavn, den 11de April 1840
 Københ. V.

svare, Og var Glad han kunde se vorer de kan var. Jomillom havde hans
 Brødre hørt at han deres yngste Broder havde forvildet sig des for kom
 spaa de at Ruse for at lære efter ham Og kom om lange haan de og
 saa til det sted hvor han opholdt sig. Og da de fik see, Gussore, blive
 de meget glæde, vilige med Hjertingen blev saa glad, At hinc
 Lovde dem at hinc skulde forestaa at de skulde se Lore hoes sit.
 Haandredet hvor dei havde lgt sig at Lore, saa skulde dei gaa Lore det baade
 godt, og smukt, Og hinc forlangte ikke noget andet For for, en at vilde lo
 Lore des en tit, og vorer hancs behagelig, med et og andet. Des paa ind
 gik de at dei skulde vorer og gjeve hancs til gode haand de for saade.
 Da dette var om Taket, spicte Hjertingen den Olste af Brødrene,
 hvad han vilde Lore. Da svarte han at hinc. Lores smukt Ruse lange
 Voi naar han skulde gaa. Saa paa til sin Hest og meget andet. Saa
 arbeide han vilde altsaa Lore sig til Smid. Den Anden, svarte
 at han vilde Lore sig til Barber. Hic hinc de han gaa. Brodet Gaoms
 saa vilde han des med hancs sin Højsings Voi for efter Loven
 den Treije svare at vilde bliue. Stigt svarede, Hjertingen hinc den
 at der kunde skide bliue raffit. Naar de da havde varet der om 14 dage
 befalte hinc den yngste af Lore, en Dag i Hjertens Højsningen
 at han skulde tage den Skov som hinc levte han, Og slaa 3 Slag
 paa det store Berg som var nær ved Hvirvat. Naar det var gjort og
 han var jomillom hinc til sine Brødre og Hjertingens stægt haand de
 3 Frøntingens som var hinc af Vædt, og Tælig of hinc velly alle
 tre var Hjertingens Datter. Og som var gift med 3 Brødre, hinc
 var til en Berg Ruse. Hjertingens efter hinc Treije den ene
 med en Haandred, den anden med en Barber hinc og den
 Treije med et Svær, Og des for en hinc hinc med hinc. Hinc
 des efter, had Hjertingen, Brødrene afklode sig Og indvare Lore
 krop, fra Hoved in. til Fot saalen, Begynte paa den Olste og
 gik med den yngste. Dagen da efter, sagde Hjertingen til dem
 Ja nu er hinc forrige Og jeg skal vander alle vore hinc i skal gaa
 til detes Lores jomillom paa skilles de at og hinc forsted hinc en
 Lydelig jomillom Des paa gik de efter og hinc Lydelig og vil

gæve sig sine Tænder Hæder. Tidens som lang havde vundet 30
gaa sine fremme blev glad ved at se dem igjen. Men ved Tænder
var at de skille gaa hos ham Ladige som de for havde gjort det
ville lige som Gæst hans Hjerte. Endelig Sprængte Tænder
som. Sin har se set, mangt og meget venter, se de ha Præst se
vite ha se i inder fæst, at Gæst o. Tidlige te Arbejde. Al de
indte vser bare fæle Profetom Arbejde. Al de ha att det Sætte
de ville ha. Gaa ha se det sa Sprængte Tænder som? Og o
Læser so han Alde, Dan ande so han va Buber, or han Læse
hæde so han va Tidens. Der paa tog han Alde sin Hamme
dæd ande sin Barbaeknie va han hær fet Lær va fæste ser
Tæ, Tænder blev forindret det han sig ser sette og Sprængte
hæd. Alde Mysteren so se ha va i fæe? de vante se at det ha
de indte vser ande, i fæe ei Tidning vser bølge lang bær i
væn stor Skov. Al de ha gro mangt Hammevæn va se god Tidning
og vser hær. De Tænder hær se, De mat hær stor Skifte
Al de fæe mangt at Tænder te fæle or hær paa hær i Ende
ly, va Tidning te dei, Vaar vser og gaa fæe at de fæe det hær
so de soia? Han se te vante dei, Haas da lid se te vante
væ fæle da hær ha so va fæe fæst sig Vorksted og Lægt
at Arbejde. De hær sin Dag sig. hær hær hær en hær
te sin Hær af ein Mand vser bølge. Hær vser se fæe va hær
gangen fædige. De fæle vser stæfæden af de i ande vser vser
se Mand og hær som hær de te fæe at se, hær hær hær
fæe hær, vnder, vser Hær som hær stænt paa hær hær
i vser 100 hær. Der fæle stæ med Lægt de Vorksteden
hær vser en Rivende paa hær, i Lægt fæst fæle hær
men hær se fæle at stæ vser alle fæle hær i
stæstæ. Thi hær va so fæst og hær at det va vser
ly te gaa hær hær stæ i vser. Der hær vser se fæle
fæe hær hær, og Lægt og Lægt hær og Lægt hær vnder
Hær vser hær hær i fæle fæst. Og vser
fæle stæ det vser mangt fæle hær se

Dette Mesterskyldey kom der en Plase iglyvendte Fast forde
 Torsamlingen. De Spreng den anden Brøder med sin Barba-
 kunsne Hænder og Busbark, Hænder, men som spang i
 fjeldten, og gjorde det, seet saa pent, indse at lishede han
 det alles uindviter Torsamlingen, seet og saa det Mester-
 stykke sjødet at det søgget det første, og for Tallet skil-
 ler at kom det "Stork Torden Bjørn med Regen og Hagel
 De tog dem tredje brøder ut Læs, og slog fra sig saa
 at vi en drøbe eller Hagel samt han, og da søgte
 hele Torsamlingen at sine va det for de andre. De
 kom for de 4 det eygte vidspilte sig mere og mere til
 det kom det lige med Lil Kongen. Der Kongen det høste
 seet han lide efter dem alle tre Brøder, og sine have
 havde faact seet og søgget hvor sigtige de vare kom
 af den isine Lænder, og sagde han til dem i blive
 for har mig thi de er mig Lil Kongen forvidske
 sig hvid de ikke see både gaa de i Kongegaarden der
 Dag i Dag

Rimeligvis afu. Gørnise. Jernmads fortalt

de Torsamling for Høstanglen D. B. Penatama

Jernmads skulde han i Torsamlingen

27 Dec. 22 L. no 30 Noy. 1807
660 L. n. n.

Jeg har den Ære at sige Dem, at jeg har modtaget
Deres og skal jeg takke mig for at det vilde
Dem en sådan Besøgning som med Lækkelse
munder:

Offenset af Kapt. tal	Sammenlagt	28
Udvalgt Kapt. tal		4
Offenset Pionersensjret	1/2	24
1. 13. 14. Tjenestlønner	1/2	24
1. 1. 1. 1. Tjenestlønner	1/4	12
1. 1. 1. 1. Tjenestlønner	1/2	24
1. 1. 1. 1. Tjenestlønner	1/4	12
1. 1. 1. 1. Tjenestlønner	1/2	24
1. 1. 1. 1. Tjenestlønner	1/2	24

Løst om at trykkes Til sammen 101 00/100

hvilket Beløb jeg med beh. Dem, om De godvillig
giver vilde tilføje mig i samme Brev, da jeg skal
fortryde en Rejse i Høstefølgen.

Dere følger kan De sende mig Bekendelse om jeg
mangler som De kan gøre, da jeg vil saa god tid til
at gøre det forstøjet.

Christiania den 10. Okt. 1807. A. C. C. C.
H. C. C. C.

70

250. Børnserventijret. Gjør
 Naam! Jeg ønskede, for mig selv, i
 nogle fåe Aar at forblive alene, for at
 Skifte og Nord Gventyr sinne Javn.
 Det er et rigtig uansælig Arbeide;
 men Dagen er rigtig, og jeg vil for-
 sige Dagen og gjøre det for god, jeg
 kan. Jeg siger, at det er en uansælig
 Sag, forli der er for mange Mennes-
 ker, der kalde sig selv rigtig eloge og
 forfandte, som nykke om Høsten
 til alt. Gud der forli Gventyr, og
 kalde forandret Almindsforand og Dig-
 ler, og den skilde vel og for i for-
 re knuffet om. Man siger vel, for
 i forfandte det, at gjendrive deres
 tale, er ikke det. For nu er en
 sig Mand. Det er i det Gventyr, Det
 er en forandrig Jysk. Hver
 deres Arbeide forli jeg gavet i det.
 La Javn er med en Gud, som jeg

Goldt meget op; Jan var dengang jvæl
 og godvillig, og vi fandt hver and dengang
 mødt os sammen. Jeg kan ikke min-
 de det; men jeg tænker, vi og Jan Jan.
 de Jvæl Gæstgjør sammen. Jan rejste
 langt, langt bort, til Afrika affærd,
 og da Jan efter mange Aar kom til-
 bage, var Jan jvæl sig, at Jan kunde
 vjædt sig den første Jværgæstgjør i stor-
 ge Land og endda Jvæl Henge kilover.
 Man glemmer var Jan bleven for et-
 den havde gaa Rind og Rind. Da
 vi traf sammen, tvangte Jan mig,
 om jeg fandt levst godt, og om jeg
 var bleven sig. Jeg svarede ja til
 begge Dels: Givt fandt vel sig selv mig
 og ladet mig leve vel tillygt, og Jan
 fandt Jvæl Dags givet mig alt, Jvæl
 jeg befandt, og mere til. "Jvæl
 mange Henge Jvæl den? Jvæl Jan.
 "Jvæl kan den selv holla efter, Jvæl

jeg; "du er jo en god Ragnmester;"
 "Svaret lag jeg min Sping og og faldt
 den for til Jam. Det var vist et Ynd
 Daler i Spingem og ikke sandt? Det
 er ikke saa lidet. Men det syntes
 ikke Jam. "Hvad er, for du ikke
 mere? "Svar for du ikke laget dig
 til?" "Sagde Jam. "Ja, det var
 med Lunde, du vil forminde mig,
 naar du forer det. "Eder jofte
 Cid for jeg arbeidet med you at
 samle Eventyr? (Det gjorde jeg
 ogsaa dengang; siden for forer
 sat mig til en vigtigere Gjarning).
 "Er det virkelig sandt?" "Ja, be-
 kroftede det. "Du bliver faldet
 i sig, naar du ikke for laget dig
 Hjeltegore for, "sagde Jam, og
 "Svaret var Jam sandig at you.
 "Naa, bi lidt, min Ven! mi faldet

det mig til at tjørge; for Pan får die
 levst, og for sig er die blom? , jeg
 får levst flak; jeg får fast underledes
 blod og blod og dragsfuld og Ledyngning,
 med der er ved at fante Gemytje. for
 Allet får jeg lagt mig til - nu 70 -
 80,000 Dalar eller jæn i vlers Mynt?
 i Pan er die vel rigtig guld og tabben
 vor fjerne, jæn får Hjulede sig til den.
 nu Samme? " Oka, jæn får jeg for.
 Hjant mig den, die, med mange, jæn
 Cimer, den er ikke fulden mig i Sjø.
 det, mens jeg fast og brevedt Comunal.
 Lignere om jænanden. Man det
 er får livet. Derfor er jeg Sammen
 Jæn, for at ja, om ikke får Pildet
 mere mere at jæn med mine Mid.
 ler? " Skabes min Pan! Die er die
 togelijfe Lavis, jeg endnu får fast
 ska, at Mammastet ikke lever af
 Brød vler? , togelijfe og vi Pildet ad.

Man der er mange flige Mennesker i
 Norden, id jegge bare efter det, de
 kalde Nøjtan: Forledes de skal tjene
 flere Penges, saa umiddelbare Udled og
 Lønnen med. At de af Gud får saa
 et en Njæl, jæn ungung man forledes
 alt, ja at de får jænlet, meget eller li-
 det - det glæmme de vant. Deene
 Nordens Lufserg får ganske fortrængt
 et kavalige Sind for dem, og derfor
 kjæde alt, jæn Løren gløde sig med,
 dem narvugtigt og usjæll. Si, deo:
 Je maa ansemit sig og blive jæn
 Løren igjen, for de kunne mere sig
 ved et forvæjst og skjønne, at og jæn
 det får sit Meed. -

Man der er et andet Slags Man-
 nysker, der er jænne agtsordlige,
 ja jænne vi i meget maa anse det
 Ligen, men jæn og jæn ofte affej
 Lovtjæ, Bager og alt jænstant.
 De er kamme hit en Lovtjæ

Bedyring for at blive Jelige; de for-
 munde, at de ere arne Njndere, og
 ville jaa gjaerne saa sine Sjale frelste.
 Och vandre Ljefstuen og freides i Jant-
 det er heres alreeligste dommaal. Og saa
 mange jaadanne, at Gud Klavde og
 nalle Sjale fordömmes frentjiane,
 kalde dem Njndere ⁺ Caub, og ville it-
 le, at Bönne Kulle Jore ihu. De jare
 Jore endel Rab; der givte mange, man-
 ge stöjge Gnutyre, som Bönne Kulle
 kör Jore. De han i sig stöjge, der
 Jorelig han Kule, ja vade det Lir,
 Gud's Dandane jar plakt i et Larene,
 Gode. Der de Lark Kunn jaadan,
 en Gnutyre med vore nylige at Gju-
 de, Jore de nise, Jore Jorevare,
 det naturlige munde Gistare, som
 glader sig i at vandre stige fole
 Digtninge til Mordet for sig jare
 og andre, som Lirinet og Jufollige

maa gaa det alvorlige paa sig selv.
 Men, naar mange for Deltagelsesjægen
 Lebyrnede fælte den jænne Sam-
 over alle Grentjæ og kaldte dem alle
 Kadelige og Lovbrudende for Bøve, da
 gaa de ude rigtig langt over sin-
 gen. Der gives mange, icke blot nor-
 jænne, men gode og lovende fræn-
 tje, som sinne sig paa at leve
 Gode gaa en agtelse og gavnelig
 Mænd. For man sinne ik sinne nok,
 med et Gode, Gode Lov! Og det, som sig-
 det sigtaler selv og volder selv det sin-
 delig Deltagelse, det agtelse icke blot,
 det over agtelse selv Gode kraften, - og
 For gavneligt er ic det? Men den af
 legger det agtelse gaa de gode Grentjæ
 Lebyrnede Betragtning af Lovbrud,
 jæn sig selv for Lovbrud i Bæverfjer.
 det; ad, der sammar tiden nok, som
 vil bringe Dem Betragtning ud
 sig selv af Bæverfjer. - Et jæn vil luf

Mærke til, at i de guds formentlige gaar
 det allet den Traume og Sorfandige
 vel, den Døde, Enevoldige og Duanlige
 sids; det er ikke etadfel, Stand og ut-
 mortes Eaar, som gjør Udflugt. Iste
 gaar det sel indvoldigt til, som at de
 nunteligske Cing, de Ra ders Dy, som
 den medleidske Guds Følger, et indby-
 steligt Cns, som den indtagende Ysige
 tager sig af, eller andet Legnende -
 jidne forster og bruger Lyder. Men
 funderer gaar det, naar den for med
 det rette Blik, og som til i verden.
 der foris og som alle til Lyder og Gavn
 for den Traume og Sorfandige, til
 Skade og Fordomme for den Døde
 og Duanlige, som ikke altid alles
 prag i de indvortes Eaar, som gaar for
 mig i de indvortes og med Gud.
 Og ofte, ja langt oftere, end vi kan,
 de Døde, bruger Gud det Omme

og Uheldige til at frembringe Jæde
 og Lykke for Sine. Dine Sandheds,
 som mangt et Gensigt smukt og klart
 kender, kan du aldrig elykt nok ind-
 grænske mig, Gjøre Dine! Din Lykke
 berer mig, at du vil være ihu. Et
 Gensigt er det rindende Livløb, alt
 Læser, Læser og Jædelser. Du, jaledes
 er det i Gensigten og i de Sædvaner.
 den anden og, og Dæmning for
 ofte Læser der, hvor du alle med
 det store Elsket til alle og Læser
 det, og for det store Læser der, hvor
 du alle med Elsket, alt er Elsket og
 smukt. For du ikke for, Gjøre
 Dine. H. G. mange Gange Jæde,
 Jædelser i Dæmning, men
 Mindst mig over Jæden, Blaa,
 Elsket mig og for alle og rindende.
 De for de andre Blomster og Gros-
 præne smukt mig, som om de Jæde:
 « Lad os Jæde Gensigten, Jæden

til dør! — og har du ikke følt, hvor
 liden Vester og Straa efterkom End,
 det og budde sig og uvidt sig for
 Jern, der gjorde Jernmolen og Jern?
 Har du ikke følt, hvad Stralen i Luft,
 den og Lødder, der brænder med om
 stjældet, og Eratopyrus i Søen ind-
 sjungt og indriola og indstift? St,
 Ejør barn! lad min fruentjant
 løse sig med og lade Sand for det
 gaa om mellem Aljæubringen, da
 skal den, har du forde, lade til
 sig og seje: « Jærn, hvor mange
 om sin Ojerringer, og du gjorde
 dem alle « iselig». Og da er du
 bliver gjort til en usfordig Nis med
 det usfordige Bonnarsentjers Nisdom.
 Min — saa «alg deis fruentjant og
 glad sig « et de gade!

41

Keiserens nye Kleder.

Der mange Over jule leverde en
Kæiser, som gætt sine indfjære meget af pind.
De nye Kleder, at han gaa alle sine Pen-
ge ud for det at blive kjendt. Han brød
sig ikke om sine Sælvtaler, brød sig ei
om Gæmder eller om at kjøre i Sto-
ven, indtør alene for at vise sine nye
Kleder. Han havde en Kjole for hver
Dag og en Dragt, og lige som man siger
om en Dænge, han er i Rødder, så
sagde man altid for: "Trispen er i
Klædeskabet!" —

I den store Skat, hvor han boede, gik
det meget fornemligt til, hvor Dag kom
der mange Stumme, en Dag kom der
to Prædikere, de gæve sig ud for at være
Røvere og sagde, at de forstod at være det
driligeste Løi, man kunde tænke sig.
Hver alene dansede og skøjtede

var meget usikkert, hvilket, men de
 Klæder, som blev kjøbt af Lørd, havde
 den fornødenlige Egenkab at de blev rigtig
 lige for osport Mennesker, som ikke skulde i
 sit Gueberde, eller ogsaa var utilkærlig
 skinn.

Det var jo nogle søile Klæder, der alle
 Lørdene; og ved at Gane den god, endte jeg
 samme efter, hvilke Mand i mit Lige den
 alle sine til det Gueberde de Gane; jeg kan
 Gane de Klæde for de skinnede! ja det var
 man prøv, varis til mig! og Gane den de
 Brødre mange Gange den skinnede, for at
 de skulle bagejndt den den Arbeide.

De fælle ogsaa de Menesfale og, lude for om
 de arbeide, men de Gane ikke det minste
 qua Menen. Rast nok Gørløge et den Gane,
 for Dille, og det vregtigste Gueberde, det skulde
 de i deres egen Gøse og arbeide med de
 samme Menen, og det til langt ud den Nat,
 Nav.

„Når gæd jeg dog nok vide, hvor vill
 de nu med Lørd!“ Lovde Løjtnant,
 men han var ordentligt lidt uindvilg
 om Jørstak ved at tænke paa, at den
 han var dind, eller blot ydmynde til
 Jæt Gubede, idet dindde ja det, mit
 brude han nok, at han idet befjende
 at være bange for sig selv, men han vil.
 de dog jendt nogen Gæst at se, forledes
 det selv sig. Alle Mænd efter i Jule Nogen
 vilde, jillid jindulig Kraft Lørd Junde,
 og alle man bøjjerlige efter at se, for daer.
 lig alle dind Jans Klabe var.

„Jeg vil jendt men gunde selige Mi-
 nister for til Herrens.“ Lovde Løjtnant,
 „han kan best se, forledes Lørd Lagen
 sig ud, for han for det Land, og ingen gæst
 sig Gubede bedre end han!“

Når gæd idet gunde jindulige Minister ind
 i Salen, for de de Herrens part og arbei.
 det med de samme Mand. „Gid buear“

«S! kan ikke den gamle Minister og
 spille Græms og! » jeg kan jo ikke se
 noget! » Men det siger han ikke.

«Sige Rødrøgenes skal han være så
 god at lade udmærket og spurgte, om det
 ikke var et fint Minister og Lige
 Sæmme. Han rejste sig og så den gamle
 Minister, og den stakkels gamle Minister blev
 ved at spille Græms og, men han kunne ikke
 se noget, for der var ingen ting. » Gode
 Gud! » kan ikke han, og spille sig selv sine!
 Det kan jeg aldrig tro, og det var ingen
 Minister vist! Spilte jeg ikke det med
 jumbuk? » Kan det gaae ikke an, at jeg for-
 taller, jeg ikke kan se noget! »

« Men, der siger ikke noget om det! » siger
 den ene, som svarede!

« O det er muligt! gaa se alle ting! »
 siger den gamle Minister og så sig selv
 sine Brillen, og alle Støber og alle
 Stæmmer! — ja, jeg skal lige sige, at

det bejager mig selv! "

"Men det fornuftig er." sagde begge de
værene, og var uenig i de to andres mod
Hans og det selvsamme Minister. Der
gavde Ministeren sig til godt efter, for at han
kunne sige det samme, naar han kom
hjem til Keiseren, og det gjorde han.

Keiseren tog de to andres side og gav
mere Sølvs og Guld, det skulde et bri-
ve til Hannover. De skal alle i deres
egne Lande, og de to andre skal ikke
en Cent, men de blev ved, som før,
at være paa den samme side.

Keiseren sendte snart igjen en anden
skriftelig Embedsbrev til ham for at se,
hvorledes det gik med Hannover, og var
lidt snart var ferdigt. Det gik som lige-
som Ministeren, ja ja og ja, men da der
ikke var noget nyt at sige om Hans
Kunne han sige sig ja.

"Ja, er det ikke et smukt Stykke? "

Jagde begge Betragere og viste og fortælle.
 om det hellige Månfør, som de selv ikke
 var.

„Düer so jiz ikke!“ hille Manden, og det
 so allja mit god Embete, jiz ikke düer dit?
 Det var lærdeligt ved! men det man man
 ikke lade jiz mede med!“ og saa roste han ^{tril}
 jiz ikke saa, og færdigbrød den jiz Glaste
 over de spæne Carleirer og det hellige
 Månfør. „Ja det er ganske allerdjerske!“
 sagde han til diseren.

Alle Mennesker i Byen talte om det nye
 Lige Lige.

Mit vilde da diseren selv se det, men den
 det endnu var saa Passer. Med en Gul
 Klæde af indsejle Mand, mellem Gulle de
 de gamle skikkelige Læbermandt vare,
 jiz jiz færdig med det, og jiz jiz det
 begge de liflige Betragere, de nu va-
 rede af alle Døfter, men ikke Lørd
 eller Lørd.

"Ja er det ikke magnifiguit!"
 sagde begge de stoltelige Embetsmænd.
 "Hvil Deres Majestæt se, Givt det Mær-
 kes, Givt det svar!" og saa gik de
 gaa den samme Vej, op i de Træk, de
 andre viftet hvide se Læst.

"Jual for noget!" hvidte Eriksen,
 "jeg ser ingen Ting! Hvor se forferde-
 ligt! er jeg stuen? Lige sig ikke det
 at være Eriksen? Det var det stoltelige,
 se, som hvide arrivene mig!" "O
 det er meget smukt!" sagde Eriksen,
 "det har mit allerfæjeste Bispst!" og
 saa vildede det svare og betragtede den
 samme Vej; han vilde ikke sige, at han
 ingen Ting hvide se. Jule det, som
 fandt med sig, saa og saa, men sid et
 de man ud af det, end alle de andre,
 men de sagde lige som Eriksen, "O
 det er meget smukt!" og de raadede
 ham at tage i Starke dette nye, greg-
 lige Eriksen Gang, ved den same

Procarjian, som Lovet. Det er
 magnificens! nydeligt, excellent!
 og det fra Mænd til Mænd, og man
 var alle sammen saa rindrobt som
 uindt stormet. Tieseren gav Gæs af
 Bedragene et Rindrobt til det
 Gænge i Singsjullet og til af Rindrobt
 gjendene.

Jak Matten gav den stammeslag,
 Procarjianen pillede »are, ja Bedra,
 gerne og og Gænge over sig den sig
 havde. Det er indt ja, de gamle havde
 med at fra Tieserens nye Bladen
 ferdige. De lod, som de tage ^{to} Cæst
 af Rindrobt, de Rindrobt i Rindrobt
 store Rindrobt, de Rindrobt med Rindrobt i
 den Rindrobt og sagde til sig: »Ja nu er
 Bladen ferdige!»

Tieseren, med sine forsmagte Cæst,
 lare, som jels Rindrobt og begge Bedra,
 gerne Rindrobt den ene Rindrobt i Rindrobt

lige som om de Gælder noget og sagde: se her
er Penitensbrevet! her er Djævelen! her
ligger den!" og saaledes videre fort. "Det er
joa det, som Penitensbrevet! man vilde tro
man havde nogen ting qua Troppen, men
det er juist Djævelen ved det!"

"Ja!" sagde alle Cavalere, men de
vilde ingen ting se, for de var ikke
noget.

"Adel mit deres Keiserlige Majestet
allermundigst befale at deres Elsker af!"
sagde Madrugone, "joa skal vi give dem
de nye gaa, for dem foran det som Gid!"

Trejeren sagde alle sine Elsker og Ma-
drugone kom sig ud, lige som om de ga-
ne Gave for det Skjæde af et nye, der skulde,
de var sjæde, og de tog dem om Lend
og de lige som kom noget fast, det var
skæde, og Trejeren ventte og bairer
sig for Skjæde.

"Gid for det Elsker godt! for det

"Sædte Særligt!" sagde de alle sammen.
 "Sædte Mændene! Sædte Mændene! det
 er en høfvel Drage!" —

"Oder for saa de med Egenfinten,
 som skal berre over deres Majestet i
 Proceffionen!" sagde Overkommenden.
 "Amen."

"Ja siges de i Rand!" sagde Drijsen.
 "Sædte det ikke godt?" Og saa ventte
 han sig med engang for Øret! for
 det skulde nu laade sig høre om han
 var betragtet sin Slægt.

Dæmmede færdig, som skulde have
 Skolet, sandede med Jænkene som det
 Qvædet, ligesom om de laze Skolet og,
 de gik og Jølet i Lipten, de lunde ikke
 laade sig merde med, at de ringende
 kunde se.

Og saa gik Drijsen i Proceffionen
 under den Særlige Egenfinten og alle
 Mændene saa Gaden og i Hvidheden

Jagde! » Gut for Trifterns nye Klæder
 er mageløse! Jvillet villygt. Voks fan
 fan saa Djølen! » for det sidste udsjunkt!
 Hugen vilde lade sig merke med, at fan
 vilde fan, for saa fandt fan jo ikke dult
 i sit firkanta, eller noget noget stum.
 Hugen af Trifterns Klæder fandt ogsaa
 faadun Lykke.

» Man fan far jo ikke noget saa, » jag.
 Is et lille Barn. » Jern Gut, for sin
 Dødsbedjens Døds, » jagt Dødsen; og den
 for Guds lade til sin Anden, for far.
 med jagde.

» fan fan ikke noget saa, er der et
 lille Barn, der siger, fan far ikke us,
 get saa! »

» fan far jo ikke noget saa, » saab.
 Is det første Gals Sættet. Og det kook i
 Triftern, hi fan funder, Is fandt Det,
 man fan landle fan saa: » min man
 sig Gals Kroccerjournen ind. » Og fan

Gødt for sig endnu flattere, og sammen.
Jeg ønsker god og bar over Skibet, som den
det ikke var. -

Kjeristefolkene.

Toggen og Børsten laa i Skuffe sammen
 medlem andet Legetoi, og saa sagde Tog-
 gen til Børsten: „Skulle vi ikke vara gi-
 neforsødt, siden vi dog ligge i Skuffe sam-
 men; — men Børsten, der var fjæt af
 Baffran, og brøste sig ligget meget ind,
 saa en fin Brøsten, vilde ikke vare
 saa farslant naagt.

Nejste Dag kom den lille Prins, der
 var Legetoi, saa malde Toggen
 over med Kært og Guld, og slog et Mes-
 sing-Kæmme ind i den; det saa sigt
 varghigt ind, naar Toggen smørte omindt.
 „Så saa mig!“ sagde den til Børsten.
 „Saa siges De mig? Skulle vi saa ikke
 vara ejersforsødt, vi varer saa gaalt sam-
 men. De springer og sig davisfor! Lykkel-
 sejare end vi ha kiønne Thugan blive!“
 „Så, hvor De vil!“ sagde Børsten,

„De vil nok ikke, at min datter og Moder
 skal være Kaffians. Løfter, og at jeg
 skal være i Løbet!“

„Ja, men jeg er af Majaguiltra!“ sagde
 Caguen, „og Bisjagden skal jule bringe mig.
 Skal jeg sin egen Prædication, og det kan
 gøre en stor domstol!“

„Ja, kan jeg jule saa det!“ sagde Nalden.

„Og jeg aldrig saa det, om jeg bliver.“
 sagde Caguen.

„De taler meget godt for Dem!“ sagde
 Nalden, „men jeg kan dog ikke, jeg er saa
 godt som fuld forlovet med en Svale!
 Der Gang jeg gik til Niens, siden
 den forstod mig af Nalden og siger: „vil
 De? vil De?“ og nu skal jeg indvortes
 sagt ja, og det er saa godt som en fuld
 forlovelse! men jeg lover Dem, jeg skal
 aldrig glemme Dem!“

„Ja, det skal være Gode!“ sagde Cag-
 uen, og saa talte de ikke til hinanden.

Næste Dag blev Balthus taget fangen;
 Løzzen saa, hvor den for Jæit og i Luff-
 ten, Løjfame nu Tugt, man kunde til-
 jette det ikke viden den; For Gang-
 kom den tilbage igjen, man gjorde ud-
 det et Jæit Gyving, naar den vandre
 færdig; og det kom anden af Luffet,
 eller Jæit den færdig nu for i Luffet.
 Den mindre Gyng blev Balthus karte
 og kom ikke mere igjen; og Dronning
 jæit og jæit, man karte var den.

"Jeg vil nok, for den er!" jæit den
 gyng, den er i Skalvanden og er gift med
 Skalv!"

De mere Løzzen kunde derfor, der-
 mere indtaget blev den i Balthus, jæit
 fordi den ikke kunde saa færdig, derfor
 dag Jæit jæit til, at den færdig ka-
 get nu Balthus, det var det agarte ud
 det; og Løzzen kunde den viden og jæit
 viden, man altid kunde den gaa Balthus,

Her i Cauben blev Bjæmmer af Bjæmmer.
 Sømlader gik mange Ovar — — og saa var
 det en gammel Hjenlijst.

Og Løppe var ikke ring mere — —! men
 saa blev den en Dug gal og Galden forgyldt;
 aldrig fandt den det saa driligt ind; den
 var nu en Guldlog og Jernang, saa det
 jernvilde efter. Jo det var noget! men
 med et Jernang den for Guld og, — boote
 var den!

Man jagte og jagte, selv med i Hilden
 den var dog ikke at finde,
 — — hvor var den?

Den var sprængt i Klaruffensengen,
 hvor der ligger alle Klage, Cantorke,
 Skriftem og Opier, den var faldet ned
 fra Lagrennen.

«Hvi ligger jeg sigtignad godt! For
 den snart forgyldningen gaa af mig!
 og hvad det er for noget Prædiken jeg er
 kommet indellan!» og saa Hjerter den

til en lang Raalflod, der var gillet alt-
 for nær, og til en mærkelig vildt stding,
 der jo ind som et gammelt Gble; —
 men det var iulid Gble, det var en
 gammel Rald, der is mange Aar for-
 de legget ogge i Tagnanden, og som
 Raudes Gande jivet i jannan.

"Ond for God, der dog kommer en
 af Guds Lige, som man kan tale med!"
 sagde Ralden og betragtede den Gave,
 og jivde sig. "Jeg er egentlig af Rappi-
 an, jivet af Gauder - jander, og Gave
 en Hov, i Lend, man det jivde du,
 den ja qua mig! jeg var lige ved at
 jivde Ryzling, med en Svale, man ja
 jivde jeg i Tagnanden, og der Gave jeg
 legget i Gave Ovar og jivet! Det er
 en lang list, kan du se, for en Gave,
 jivet!"

Men Gave sagde ikke noget, som
 kendte qua jivet gamle Gvaste, og ja

manne Jan Jorta, desto klarere blev det
 Jan, at det var Janke.

Da kom Gjenspyggen og vilde vende
 spindlingen: „Gjæve, her er Guldslagen!“
 sagde Giv.

Og Lappen kom igjen i Skien til par
 Ager og Lav, men kalden Jorta man iulet
 om, og Lappen spakade aldrig mer om
 sin gamle Gjæveligfad; den gæve om, naar
 Gjævelen var liget Giv om i en Wand.
 vende og Jivet, ja man kjævede Giv
 aldrig igjen, naar man møder Giv
 i Skarvsfjerdingsu. —

Guardsmanden og Kirkeanden!

57

Der naar lo faaer, en yaa Mærkelig.
og en yaa Sagt, formodlige begge to;
nem Guarn uibrøttede mest? Sig os din
Mening, — vi besolde var egen alligevel.
Jæmpigaanden var ved et Klæder.
nær vilde fra en anden Guarn, som læn
en Mærkelig, og som du vogte en stor
Ogvis, der var sig bevist at være en
Mærkelig — Begt.

Det fædes man til! sagde det
enkeni du! i alle alle enen fædes
til Ogviser, der man ogjae var andre
Lærende Orlas! Jæmpne, Gudevne og
Jale Klædigaanden Besætning er og
Jaa Klædigaanden. Guarnsmanden for
sig nu og til Jaa Klædigaanden, som
er regjerede af andenledes Satjien.
Jat end Klædigaanden, der er Jaa Jaa
Jat og alle adgang kan kvæde, end

sege gale! Jan Jan Quarden Jøns eller
 Kjellinger, Jan beider sin paa sig Jøns
 og se der Havn, Krogen! var, Quard Ju-
 man, det er en Jøns! Ja Jan og Jøns
 det er Quard! Jøns Jan gale, det er Min-
 tid! Jøns Jan kommer, Jøns man at Jøns
 Jøns an Krogen er! Om Jan Jøns Jøns
 sind, om Jan Jøns og Jøns Jøns og
 Jøns, om Jøns Jøns og Jøns Jøns, det var
 Jøns Jøns! Jøns Jøns.

Det var Kladden blev det et frøgt,
 Ligt Min, Jøns, Kjellinger og Jøns med
 Jøns Jøns; Kladden blev mellem Quard,
 om Jøns med Jøns det var et Jøns Jøns,
 Jøns; Jøns Jøns Jøns, man Jøns Jøns,
 man Jøns Jøns, om Jøns Jøns Jøns Jøns,
 om Jøns Jøns, og Jøns Jøns Jøns,
 Jøns Jøns, man Jøns Jøns Jøns Jøns;
 om Jøns Jøns Jøns Jøns, Jøns Jøns Jøns,
 om Jøns Jøns Jøns Jøns, Jøns Jøns Jøns,
 om Jøns Jøns Jøns Jøns, Jøns Jøns Jøns,

rings af Klædte og ordlovere! Du
 som var søn, blanke og, rimende, som
 Paulus, saa ind som en Slags Dræp-
 ne, men de var kjede og stumme, at
 hvor kunde gid ind gaa at saa Nogen i
 Skotten, sagde Dræpningen, juleli-
 ge i Snygang var de. Endelig
 fandt ogsaa gjort Nisil, fortalt om
 fornumne Læder, en Lufftvarerens
 og fregtligt Røvsjovner med Dov-
 siglene, det var uigt og interstent,
 første Gang, men senere nieste Nær-
 færd at de gjentog sig, at det altid
 var det Samme og det er juleligt!
 De var juleligt og Alt var kjedligt,
 Snygen var til Snygang, Sner Lu-
 var ferd og flue.

»Næsten du er idet!» sagde den.
 »Næst det jule!»

Dræpningen var færdig men Sælven
 blev færdig, og det første bestemt gjæst.

Jam viderasjant for Aguirrean, jante
 juv vidst det, man juv jæn rime og til
 Gvarrjannan og mi «ur ihu einte i
 Gvarrden for jante.

Jlandeyrket man blest av, man
 Lijn og Corban var forbi.

«Jant sigt I om det jæringal?» jæg-
 st Gvarrjannan til jæs og Bjellinger.
 «Det var uogel vakt, flaggancen mang
 lev!»

Og jæs og Bjellinger brakte int
 pua Mærlingen, jannu eam mest
 Rjsttrevin.

«Jæringal!» jægt jæn til Aguirrean,
 og i det ene det jannu juv jale jant
 vjstrakte Dammjæ og glauke at jæn
 jærdæ i jant og vakt jante.

«Salig Vær!»

Og jæs jæn kam og Bjellingarne eam
 og naat ihu ene løber, jæn løber ihu
 vurdur mest, og ih Klidbæte og ih jiggjete

og ih saa saa Jænnu, de vore stotte
af Jænnu, Jænnu var af deres Ord.

"Ejtelshøj!" galede Jænnu, i Fjellin,
der blev presset til store Jænnu, naar jeg
siger det i Nordens Jænnugaard!"

Og Jænnu og Fjellingeren klubbete og
sigtede sig efter!

Og Jænnu forsynede en stor Væjst.
"Du Jænnu kan legge et fjg! og ved
de Jænnu der ligger i det fjg? Der ligger
en Røstløjst! Sjinet af den kan
denne indfælde! det var Menneskænnu,
og nu ved I det med, ved, Jænnu der
har i mig! ved, Jænnu jeg er for en
allerfjennugaardst Jænnu!"

Og Jænnu slog Gænnu og Jænnu med
Ningevænnu, røjste Jænnu og galede
ejnin; og det ejns i alle Jænnu og i
alle de suaa Fjellinger, men de var
sa forjgletligt stotte af, at Jænnu af de-
ret var Jænnu en allerfjennugaardst

Paul, de Klüdder og de ziggede, saa at
 Høispuum maatte føre det, og Jan følte
 det, men Jan rørte sig ikke røvet.

„Hør det det jule!“ sagde det enkelte
 Høispuum. „Gaaridpuum lægger aldrig
 sig og jeg gider ikke!“ vilde jeg, vunde
 jeg nok lægge et Høispuum! men Høispuum
 er ikke et Høispuum mere! Hør det det
 jule! — Nu gider jeg ikke nogen jule-
 de!“

Op saa brak Høispuum af, men Jan
 sag ikke Gaaridpuum ijdel, og Høispuum
 var det berøgtet qua!“ sagde Janpuum,
 og Gaaridpuum Moralau.

„Det er dog bedre at gale, end at være
 blaspert og stikke af!“

Ivindrengen

Der var engang en fattig Prins,
 som havde et kongerige, der var gavn-
 lige lille, men det var da allid nok
 nok til at gifte sig med, og gifte sig
 det vilde han.

Men var det jo rigtigt nok noget Bredt
 af ham, at han kunde sige til sin
 fædres Datter: „vil du fa' mig?“
 men det kunde han nok, for hans
 Klæde var vist og bredt berømt,
 der var hundrede Prinsesser,
 som vilde have ham langt nok til, men
 ja om sin gjorde det.

Men skulle vi gøre:

Han Prinsens Datters Grav sagde der
 et Rosentre, og jaadant et dertiligt
 Rosentre, det var him først første
 over Blomst, og det var en eneste
 men det var en Rose, der skuffede

saa færd, at man ved at ligge til den
 glimede alle sine Børger og Abgiverne,
 og saa fandt man en Klattergal, der
 kunde tjynges, som om alle deilige Ma-
 lader sad i dens lille Strube. Den
 Røst og den Klattergal skulde skindes
 for dem; og derfor kom de begge to
 i store Sols-Tænder og blev saa
 færd til færd.

Løjtnant led den store færd sig ind i den
 store Sal, hvor Skindstøperen gik og lagde
 „komme strømmende“, med sine fælsamer; de
 lyfattede ikke andet; og da man saa de store
 stænder med Hverstenerne i, klager
 de dem i Færdens af Glæde.

„Kære det var en lille Mirakel!“ sagde
 dem, — men saa kom Røstene frem
 med en liden Røst.

„Kærlig, hvor du er ugerlig gjort!“ sagde
 alle fælsamerne.

„Den er mere end ugerlig!“ sagde Løjtnant-
 nen, „den er god!“

Men Skindstøperen fælsede dem og saa

var sine fordelig og grede.

"Sj Paga!" sagde sine, "du er ikke bitt
sig du er værdelig!"

"Stj!" sagde alle joffeldene, "du er vær-
delig!"

"Lad os nu først se, hvad der er i det an-
det Enderul, for vi blive snart!" men-
te Eriksen, og saa kom Hattergalen frem;
han sang da saa skiltigt, at man lige fra
ikke kunde sige noget andet end
"Superbe! charmant!" sagde Jofeldene, "for
de smukke alle sammen er frøst, du
er værre end du anden."

"Saa du stigt mindre mig en Gøjselig
Eriksens Højledelse!" sagde en
gammal Cavalier; "al ja! det er ganske
den samme Eriks, det samme Eriks!"

"Ja!" sagde Eriksen, og saa gik han,
saa et lille Bænk.

"Høj stude dog ikke der, du er værde-
lig!" sagde Eriksens.

"Ne, det er en værdelig stigt!" sagde de,
saa gik de borte.

"Ja lad saa du stigt fløj", sagde

Kristoffersen, og han vilde gaa inden
Maade tillade, at Kristoffer kom.

Men han lod sig ikke forkyjle; han
sundede sig i Besigtiget med Brind og
Kort, tryktede Indsættelsen med en Jone-
st og kærtele gaa.

„God Dag, Dier!“ sagde han, „kivnde
jeg ikke komme i Gjæst for gaa Stot-
ket.“

„Ja, for var jeg mange, som sige!“ sag-
de Dierren; „Men lad mig se! — jeg
bringer til en, som kan gæste Brinner!
for ihu for vi mange af!“

Lyfæa blev Kristoffer anfaldt paa Eri-
kerlig Brinner. Han fik et svar,
ligt lille Kammer med ved Brinner.
Kvin og Jernmaatte han blive; men
fale Dagen for han og arbeide, og da
det var Ofter, fandt han gjod en ny-
delig lille Gjæst, sundt om gaa den
var den Dierren og den paa Gæst
Løge, saa reigede de paa driligt
og Trillede den gamle Melodie:

Olef. Du lieber Augustin
alles ist nah, nah, nah!

men det Allerhøjeste var dog, at naar
man galdt Sængerne ind i Dønnen for
Gøjden, saa kunde man træde ligeså,
fordi Mad der blev købt i Jern. Hvor
saa, der var i Dønnen, ja det var sig-
tigvis noget andet end en Kasse.

Men som Prædicatorer havde med
alle sine Jøfelauner, og da sin første Me-
lodein, blev sin plaaende og saa sin
formidlet ind; for sin diende og saa sig-
la Olef, Du lieber Augustin! det var
den eneste sin diende, man den sig-
lode sin med en Sænger.

Det er jo den sig kan! " sagde sin,
"saa man det var en ildebet Sæ-
nerdrang! for! gaa ind og spørg
saa, for det det Anstøimend Kasse!"

og saa maatte en af Jøfelaunerne
løbe ind, men sin dog stode. No gaa.
"fordi vil du gøre for den Gøjde?"
sagde Jøfelauner.

"Hjz vil jare hi Djs af Prindstjen!"
 sagde Svindringen.

"Gut heran'os!" sagde Jofslamen.

"Ja, det kan ikke mere minde!" sagde
 Svindringen.

"Kaa, hvad siger jare? spurgte Prindstjen.
 Jare.

"Det kan jeg virkelig ikke sige!" sagde
 Jofslamen, "det er saa grueligt!"

"Kaa kan du sige?" og saa svished sin.

"Jare er jo uanstog!" sagde Prindstjen,
 og gik prag - men da sin jare gaar
 et lille stykke, saa sang Svindringen
 saa deilig:

"Oef, du lieber Augensin,
 Alles ist ned, ned, ned!"

"Jor!" sagde Prindstjen, "sporg jare, om
 jare vil jare hi Djs af minne Jofslamen!"

"Kri lad!" sagde Svindringen, "hi
 Djs af Prindstjen, eller jeg befaller
 Gudsnav."

"Jare det er noget deiligst noget!"
 sagde Prindstjen, "men jare man it"

«Saa for mig, at Bugen faar det at se.»

Og Jofelamanna pillade sig og for fænt,
og saa brødt de deres Gjoler ud, og saa
led Kvindningen de hi sig og sin fæ.
Gryden.

«Haa, der blev en Samvælde! Jule Aften,
men ^{hæ} og Bugen maatte Gryden koge;
der var ikke en Skarpen i Jule Lyg,
inden de misse fra at der blev dogt der
bavde for Dammensformen og for Sko-
magren. Jofelamanna sludstale og
Slagende i Jænderne.

«Hi ved fornu der skal have jæt Kjøge
og Kaudsbage! ni ved fornu der skal
have Grød og Karbonade! for det er
interessant!»

«Jofel interessant!» sagde Skovformen.
perindan.

«Ja, men fald om Minde, for jeg er Dav-
jernes Datter!»

«Gud bevar' os!» sagde de Ollafammen!
Kvindningen, det vil jegs Prinsden.

man de misse jo ildes andet, end at han
 var en virkelig Smidning, lod ilden
 Dagen gaa for uden at han befalte os.
 gik, og han gjorde han en Skælsk, naar
 man frengede den vinder, Slang alle de
 Kælder, Jæger og Koldaar, man tjente
 fra Warden Skabelse.

"Man det er superbe!" sagde Prinsessen
 i det hun gik forbi, og jeg var utvrigt
 en deligere Composition! Jov! gaa
 ind og spørg ham, hvad det betyder
 Kælder: men jeg siger ild!"

"Jeg vil have smukke Øje og Prinses-
 sen! sagde Jægeren, han havde været
 ind i at spørge.

"Jeg tror han er gul!" sagde Prinsessen,
 og hun gik hen, men da hun havde gaaet
 et lille Stykke, saa hun paa en.

"Man man opmærksomt hør!" sagde
 hun, og jeg er Kælderens Datter! Dig Jæger,
 du skal faa de Øje ligesom igaar, De-
 sen kan du tage for mig Jægeren!"

og saa, naar vi vilde saa noelig! jagde
Kaptamenen.

"Det er Svag!" jagde Kriingspøisem,
og naar jeg kan kjøpe Javn, saa kan et
afgaa! Gifst saa, jeg giver Eder Bøst og Søv!"
og saa maatte Kaptamen siid til Javn iijem
"Jumværla Bøst og Kriingspøisem," jagde Javn,
og aller Javn befaldet sig!

"Saa far!!!" jagde Javn, og saa stillede
alle Kaptamenen sig far og Javn kjøpde da.

og Javn kan det slag mere for et Bøst der,
maade sig Kriingspøisem!" jagde Kriingspøisem, der
var traust sig Javn Kaptamen, Javn gav sig
en Javn og satte Bøstene saa. "Det er
si Kaptamenen, der var saa Bøst! jeg maade
nok med sig der!" — og Javn kom Javn sine
Bøst og bag sig, for det var Bøst, Javn Javn
Javn traust med.

Javn der! Javn Javn Bøst sig!
Kaptamen Javn kom med i Javnem, gik
Javn gauste jagde, og Kaptamenen Javn

Saa meget at gjøre med at halle ^h Bjøfua,
 saa at det kunde gaa roligt til, at saa
 ikke skulde saa for mange, men Gællen
 ikke for lidt, de mestede st det ikke Fri-
 jeren. saa rejste sig saa Carner.

"Hvad for meget!" sagde saa, da saa saa
 de hyskede, og saa slog saa dem i forvelet
 med sin Cøffel, lige i det st Næringsrum
 for det sig og for st jernstygende Byr. "Jern-
 stib!" sagde Lierren, for saa saa var,
 og havde st Næringsrum og Næringsrum
 blev fælle inden for st Lierrens.

Der stod saa nu og gik, Næringsrum
 skjulte og Begnen skjulte ud.

"Og, jeg slæbte Menneste!" sagde
 Næringsrum, og havde sig dog taget dem der.
 lige st jernstib! at, hvad sig er utydelig!"

Da Næringsrum gik bag ved et st Cøve,
 kørte det st Næringsrum af sit st Cøve,
 kørte de st Næringsrum og kørte st Næringsrum
 frem i st Næringsrum, saa st Næringsrum, at

Den iuartige Træng.

65

Der var engang en gammel Digtar,
saa dan en rigtig god gammel Digtar.
En Aften, som sad i Gjæmme, blev det et
forfærdeligt ømt Næis indseer; Næg.
men stjæltet ned, men den gamle Digtar
sod lunt og godt ved sin Fædelov, for
Hvæn brænte og Glemme sin iord.

"Der bliver da ikke en lær Crant
gaa de Skaller, som var inde i det
Næis!" sagde han, for han var saadan
en god Digtar.

"O, lidt mig og!" sig forjer og en
taa vaad!" saade et lille Karu inde
for. Det god og kærteles gaa Bæren,
men den Næis stjæltet ned og Bøsten
sufte i alle Hænder.

"Dit lille Skattel!" sagde den
gamle Digtar, og gik han at luktte Di.
men og. Der stod en lille Børing, som

var ganske nøgen og skændt over af
 hans lange gule haar. Han ryttede
 af stilet, var han ikke kommet vid,
 fandt han sig maattet stå i skænd
 skid.

"Din lille Skakkel!" sagde den gamle
 Digter og tog ham ved haanden. "Så
 Du til mig, saa skal jeg nok saa Dig
 narrest! Min og et flet skal Du saa
 for Du er en skelig Arrog!"

Det var den ogsaa. Hans Haar saa
 ud som to klare Njærner, og skjænt
 skændt stod ned af hans gule haar,
 brøllende det sig dog saa smukt. Han
 saa ud som et lille fugls barn, men
 var saa blag af stilet og ryttede over
 sin gule drag. Et haandst fandt han
 en skelig skidbue, men den var ganske
 forbrøst af Arrog, alle Couleürerne
 om de smukke Hile lød ud i haanden
 af det gamle skid.

Den gamle sigter satte sig ved Tallet,
 omme, sag den lille Præng qua sit Sjæst,
 var standet af Hans Jaan, var med Hans
 Jaan i Jæne, og sagde sig: "Den del Jæne,
 saa kom Jæne sig, sig selv kender, foræng
 var qua Guts et, og standte nu mit om
 den gamle sigter.

"Du er en tyflig Præng!" sagde den
 gamle. "Jæne, Guts du?"

"Jeg Guts Amer!" svarde Jæne,
 "Jæne du mig ikke? Der legger min
 Alitobu! den sigde sig med, kan du
 tro! Du, nu bliver stæret godt ind,
 Jæne; Mamma præng!"

"Man Din Alitobu er forberet!"
 sagde den gamle sigter.

"Det var stand!" sagde den lille
 Præng, sag den og og saa saade, "O,
 du er ganske kær, for det ikke lidt
 nogen stæde! Stængue sigde ganske
 præng! nu skal jeg erode den!" saa

spændte han sig, lagde en Kildgaa, sagde
 sig og fjør sin gode gamle Digter lige
 ind i Hjertet: "Saa Du mig jo, at min
 Skæbne ikke var forsvundet!" sagde han
 de gamle Gids og lod sin Nær. Den nær-
 lige Drang! spændte at fjør gaa den
 gamle Digter, der havde liddet som ind
 i den nærmeste Skid, naar han god med
 ham og givet ham den skæle Nær og det
 bedste Gode.

Den gode Digter har en Gids og
 grad, han var nærlig skid lige ind
 i Hjertet, og saa sagde han: "Sj!"
 den nær er en nærlig Drang! det
 skal sig fortælle til alle gode Nær, at
 de nærmeste luge sig sig, og aldrig luge
 med ham, for han fjør sin Skid!"

Alle de gode Nær, Nær og Drang,
 han fortælle til til, luge sig spændte
 sigt for den nærmeste nær, men han
 nærmeste den alligevel, for han er saa

uttjyculant. ' Naar Studenterne gaa
 fra de vakkene, saa lober Jan ned til
 sin af sine, med en Paa sinde Almue
 og en fast Gode gaa. De sinne skal
 ikke gjemt Jan, og saa luge id Jan sin.
 Der Almue og tro, det er ogsaa en Skidul,
 men Jan sidder Jan sin sidde ind i
 Paa sin. Naar Højens gaa fra Her.
 Jan, og man id saa gaa i det gubul,
 Jan er Jan ogsaa efter sin. Ja, Jan er
 alle sidde efter Folk! Jan sidde id sin
 Rom Lyf sinne gaa Gubul og tro,
 der id Lyf sin, Jan skal det, det er
 en Lange, man id merde sidde noget
 anst. Jan lober id Lange Jan og gaa
 Nalder! ja, Jan Jan mange sidde,
 Der Almue og Marer lige ind i Jpis.
 det! Nøj sin sin ad, saa skal Du
 Jpis, Jpis id Jpis. Ja, det er en flue
 Orang, der Almue, Jan skal Du Almue
 Jan noget med ad gjore! Jan er efter

alle Welt. End' ungang, jauch'et' untag.
 Ja in Zeit von gaul's Puffenocher, nun
 ist er lange jüher, ist er gaul's over, nun
 jaden uogel glammer jün' aldrig. Sj,
 einplumma Amor! Man mi' jünder
 Du' jann! ved, ja ad' jann er for en nästij
 Drey!

Væddraaben.

69

Nu kjender du Jæglens et Elvstøvetfuglas,
 Jaadant et vintet Ørtilleglas, der ejes Alt.
 Læng Jænkens Gange forre end det en?
 Naar man tager og holder det for Hæit
 og ser saa en Naalvænde ud fra Daa,
 men, saa ser man over hufvint imidlertid
 Øje, som man ellers aldrig ser i Naal
 men de ere der og det er vildeligh. Det
 ser næsten ud, som en Gal Calvden fult
 af Kier, der springe mellem Jænkens
 og de ere saa glubare, de reise Øre
 og Rør, fæder og Stæter af Jænkens,
 og dog ere de glade og fornøjede, som
 deres Maade.

Nu saa der engang en gammel Mand,
 som alle stakke kalde Strille - Stralle,
 for det sid Jæn. Jan vilde allehvert Jæn
 det Berge ud af vjæter King, og naar det
 det ikke vilde gaa, saa tog Jan det
 med Brodskov.

Nu sidder Jan en Dag og holder sit
 elvstøvetfuglas for Hæit og ser saa

in Mandbræbe, der var læget ind af en
 Hys Mand i Gøstau. Men for det Erik
 blev og brødt sig der! alle de høje Smaa
 sig Jørgen og sang, hvad i Gøstau og
 vad af Gøstau.

"Ja, men det er jo offentlig!" sagde
 gamle Krable - Krable, "saa man ikke
 saa dem til at læse i skole og No og Gør
 saa sig!" og Gør havde og havde, men det
 vilde ikke gøre, og saa maatte Gør læse.
 "Ja, man give sine Bønder, at de kunne
 blive høje!" sagde Gør, og saa Gørte Gør
 læse om alle Bræbe var i Mand-
 Bræbe, men det var jørgen, der alle
 Gørte sig til at læse, og saa blev
 alle de mindre høje Gørte sig om Gør
 Gørte, det saa ind som en Gør sig af
 nogle Bønder.

"Ja, ja Gør der!" sagde en gammel
 Gør, "saa alle Gørte Mand, og det var det
 der var Gør."

"Ja, ja Gør sig, Gør det er!" sagde Krable -
 Krable, "saa det er Gør sig det, men
 det er ikke det at Gør det, naar man ikke

Og trodsen for mit Klage Jamb, saa
 igjennem Kongens Beslutning. Det saa vi.
 Selig mit, som en Gal Bog, hvor alle Mennesker
 blev sat om mit Klage! Det var gjæfveligt
 men endnu mere gjæfveligt end ja hvor den
 som gæffede og stædt den Klage, hvor de
 uigjæfveligt og uigjæfveligt, her Jamben og
 det Jamben som. Jamb den var en.
 det stædt anse og Jamb den var anse
 stædt indse! „Ja!“ Ja! som den
 er kongen ind mit! Ja! det var
 det! Det er en som for en lille Dage
 den Dage, en lille igjæfveligt Dage, men
 den giver Jamb, og saa stædt den giver
 mit! og de Jamb i den, og de stædt i
 Jamb og de and Jamb for den lille Dage
 Dage. Det ser en saa stædt, som en
 lille Jamben, og anse stædt Jamb
 og Dage, men saa stædt Jamben
 som, og de stædt i Jamb og de stædt i
 Jamb og de and Jamb!

„Det er uoverordentlig morsomt!“ sagde
Erichsen.

„Ja man skal troe, du det er? Pynting,
de Kribble-Krable.“ „Saa du finder
det ind?“

„Det er da godt at ja!“ sagde den anden,
„det er jo Hjøbenhavn aller en anden
der skal sig, de ligner jo alle sammen“ grin-
anden. „Du skal sig, er det!“

„Det er Gæstgænder!“ sagde Kribble-Krable.

„Det er enerarbeidig marjant!“ Jages
 Trakten.

„Ja man skal hør Du det er 2 sping-
 te Krible-Krable.“ Kan Du finde
 det ind?”

„Det er da godt at ja!“ Jages den an-
 den, „det er jo Hjøbenhavn eller en an-
 den stor Røj, de ligner jo alle sammen hin-
 anden. Du skal Røj er det!“

„Det er Gøttersand!“ Jages Krible-Krable.